

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18 lutego 1969 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad i trybu finansowania oraz kontroli dotacji przedmiotowych.

Na podstawie § 13 pkt 3 uchwały nr 349 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1966 r. w sprawie dotacji przedmiotowych (Monitor Polski Nr 74, poz. 344) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 1966 r. w sprawie zasad i trybu finansowania oraz kontroli dotacji przedmiotowych (Monitor Polski Nr 74, poz. 348) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 10 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ilekroć w §§ 11—19 i w załącznikach do tych przepisów jest mowa o artykułach, należy przez to rozumieć produkty w rozumieniu uchwały nr 257 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr 35, poz. 244).”;

2) § 13 otrzymuje brzmienie:

„§ 13. Wysokość dotacji oblicza się na podstawie danych wynikających z prowadzonych przez te jednostki urządzeń księgowych. W tym celu urządzenia te powinny zawierać oprócz danych, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 1968 r. w sprawie szczegółowych zasad opodatkowania podatkiem obrotowym jednostek gospodarki społecznej oraz ulg i zwolnień od tego podatku (Monitor Polski z 1969 r. Nr 1, poz. 2), ponadto kwotę dotacji.”;

3) w § 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli jednostki gospodarcze produkujące artykuły, na które udziela się dotacji, i uiszczające podatek obrotowy w drodze potrącania go przez bank finansujący przy inkasie faktur obliczają powyższy podatek prowizorycznie (§ 6 ust. 4 zarządzenia wymienionego w § 13) — obejmują one prowizorycznym obliczeniem również dotacje przedmiotowe. W tym celu podają one na pozostających u nich kopiach faktur i na 1, 2 i 4 egzemplarzu żądania zapłaty kwoty podatku wynikające z zastosowania procentowej stawki do kwoty należności za sprzedane artykuły, podanej na fakturze. Stawkę powyższą określa się według następującego wzoru:

$$\frac{(a - b) \times 100}{c}$$

z tym że:

- a — odpowiada kwocie należnego od jednostki gospodarczej podatku obrotowego, wynikającej na dany kwartał z jej planu techniczno-ekonomicznego,
- b — odpowiada kwocie dotacji, wynikającej na dany kwartał z jej planu techniczno-ekonomicznego,
- c — odpowiada wynikającej z powyższego planu kwocie sprzedaży artykułów podlegających opodatkowaniu podatkiem obrotowym; w razie trudności w ustaleniu tej kwoty stosuje się przepis § 6 ust. 1 zdanie drugie zarządzenia wymienionego w § 13.”;

4) § 15 otrzymuje brzmienie:

„§ 15. 1. Jednostki gospodarcze obowiązane do uiszczania podatku obrotowego w trybie nie przewidzianym w § 14 ust. 1, tzn. do uiszczania go w określonych terminach (np. dekadowo, miesięcznie), w razie prowizorycznego obliczenia powyższego podatku (§ 6 ust. 1—3 zarządzenia powołanego w § 13) ustalają wysokość należnego podatku i dotacji przez zastosowanie do kwoty sprzedaży stawki określonej w § 14 ust. 1.

2. Jeżeli w planie techniczno-ekonomicznym przewidziana na dany kwartał kwota należnego podatku obrotowego jest niższa od kwoty dotacji bądź jeśli w planie tym nie przewidziano na dany kwartał podatku obrotowego, stosuje się odpowiednio przepisy § 14 ust. 2 i 3.

3. W razie prowizorycznego obliczenia w ciągu miesiąca podatku obrotowego za okresy dekadowe w kwocie odpowiadającej 1/3 podatku przewidzianego na dany kwartał w planie techniczno-ekonomicznym (§ 6 ust. 2 zarządzenia powołanego w § 13) zmniejsza się powyższą kwotę podatku o 1/3 kwoty dotacji przewidzianej na dany kwartał we wspomnianym planie.”;

5) w § 16 w wierszu ostatnim wyrazy „ust. 2 i 3” zastępuje się wyrazami „ust. 4”;

6) § 17 otrzymuje brzmienie:

„§ 17. 1. Rozliczenia dotacji na podstawie obowiązujących stawek i zapisów księgowych dokonuje się za okresy i w terminach przewidzianych do rozliczenia podatku obrotowego, na podstawie danych wynikających z obliczenia dotacji przedmiotowych rozliczanych z budżetem centralnym z dochodów z tytułu podatku obrotowego na koniec miesiąca bądź na koniec trzeciego miesiąca kwartału według wzoru stanowiącego załącznik nr 5 do zarządzenia. Do tego obliczenia na koniec miesiąca czerwca i grudnia należy dołączyć zestawienie według wzoru stanowiącego załącznik nr 6 do zarządzenia. Wydział finansowy prezydium właściwej rady narodowej może w uzasadnionych wypadkach, na wniosek jednostki gospodarczej, wyrazić zgodę na sporządzanie zestawienia w inny sposób niż według wzoru stanowiącego załącznik nr 6, jednak bez prawa ograniczenia treści informacji, które powinno zawierać zestawienie według tego wzoru.

2. W rozliczeniach podatku obrotowego składanych wydziałom finansowym prezydium właściwych rad narodowych należy pod kwotę należnego podatku obrotowego za dany okres podać kwotę przypadających dotacji.

3. Wszelkie późniejsze sprostowania rozmiarów sprzedaży, w wyniku których następuje zwiększenie lub zmniejszenie ilości sprzedanych artykułów, na które udziela się dotacji, powinny znaleźć wyraz w rozliczeniu dotacji za okres,

w którym dokonano sprostowania rozmiarów sprzedaży.";

7) § 18 skreśla się;

8) § 19 otrzymuje brzmienie:

„§ 19. Ostatecznego rozliczenia dotacji dokonuje się za okres roku kalendarzowego, na podstawie danych

wynikających z obliczenia, o którym mowa w § 17 ust. 1, na koniec grudnia.";

9) załączniki nr 4 i 7 do zarządzenia skreśla się.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1969 r.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

76

ZARZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 19 lutego 1969 r.

w sprawie warunków technicznych, którym powinny odpowiadać dopuszczone do obrotu przenośne metalowe piece trocinowe.

Na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie dotyczy przenośnych metalowych pieców trocinowych podłączanych do komina o wysokości co najmniej 2,5 m, przeznaczonych do ogrzewania pomieszczeń i przystosowanych do spalania odpadów drzewnych w postaci wiórów i trocin o wartości opałowej nie mniejszej niż 3000 kcal/kg (12500 MJ/kg) oraz osiągających najniższą wydajność cieplną przy ciągu kominowym 0,5 milimetra słupa wody i zapewniających co najmniej dwunastogodzinny okres spalania jednorazowo nałożonej porcji paliwa.

§ 2. 1. Dopuszczone do obrotu przenośne metalowe piece trocinowe (§ 1) powinny ze względu na racjonalne i oszczędne użytkowanie paliw i energii odpowiadać „Warunkom technicznym przenośnych metalowych pieców trocinowych”.

2. Warunki techniczne, o których mowa w ust. 1, wydane będą w formie odrębnej broszury przez Państwowy Inspektorat Gospodarki Paliwowo-Energetycznej.

§ 3. Przenośne metalowe piece trocinowe (§ 1) uznaje się za wyprodukowane zgodnie z warunkami technicznymi określonymi w § 2, jeżeli w wyniku badań technicznych przeprowadzonych w sposób i w zakresie podanym w „Warunkach technicznych przenośnych metalowych pieców trocinowych” uzyskają pozytywną ocenę jednostek opiniujących, o których mowa w zarządzeniu Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 1 marca 1966 r. w sprawie dopuszczania do ruchu lub do obrotu niektórych urządzeń energetycznych oraz obowiązku ich oznaczania (Monitor Polski z 1966 r. Nr 9, poz. 65 i z 1968 r. Nr 46, poz. 323).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1969 r.

Minister Górnictwa i Energetyki: J. Mitrega

77

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 13 lutego 1969 r.

w sprawie trybu opinowania dokumentacji inwestycji w zakresie wymagań sanitarno-higienicznych.

Na podstawie § 4 ust. 3 zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 30 maja 1967 r. w sprawie trybu opiniowania dokumentacji inwestycji w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz wymagań sanitarno-higienicznych (Monitor Polski Nr 37, poz. 178) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Obowiązek uzyskania w trakcie sporządzania dokumentacji inwestycji opinii rzeczoznawcy do spraw sanitarno-higienicznych dotyczy odpowiednio planu zagospodarowania przestrzennego terenu, części lub całości rozwiązania projektów architektoniczno-budowlanych, technologicznych oraz instalacji sanitarnych.

2. Opinia określona w ust. 1 jest wydawana z punktu widzenia wymagań sanitarno-higienicznych i powinna zawierać ocenę:

1) w planie zagospodarowania przestrzennego terenu:

a) odległości pomiędzy poszczególnymi lokalnymi urządzeniami, służącymi do zaopatrzenia w wodę, groma-

zenia i unieszkodliwienia nieczystości, odległości pomiędzy budynkami oraz odległości tych urządzeń od budynków i od granic działki (terenu),

b) sposobu zagospodarowania zieleni;

2) w projekcie architektoniczno-budowlanym:

a) programu, rozwiązania funkcjonalnego, oświetlenia i wentylacji naturalnej, wykończenia wnętrza oraz wyposażenia w urządzenia i przybory sanitarne,

b) zabezpieczenia przeciwakustycznego;

3) w projekcie technologicznym — zabezpieczenia przed zagrożeniem środowiska wewnętrznego i otoczenia;

4) w projekcie instalacji sanitarnych:

a) wentylacji, klimatyzacji i centralnego ogrzewania w zakresie wpływu przewidywanych rozwiązań na wilgotność, temperaturę, zanieczyszczenia i prędkość ruchu powietrza w środowisku wewnętrznym oraz głośność tego środowiska;